

En la vida de Francesc d'Assís hi trobem aquest diàleg amb el Germà Lleó. Francesc, tot apropant-se al torrent d'aigua, exclama: "Germana aigua, la teva pureza canta la transparència de Déu". En escoltar-lo, Lleó, saltant d'una roca a l'altra, travessa el torrent, i queda admirat de com l'aigua clara baixa amb rapidesa sobre l'arena daurada, enmig d'un reguitzell de roques brunes. Sembla que no se'n pot separar d'aquell espectacle. Francesc el mira i li diu: -Tens posat de somiador-. Respon Lleó: -Ah, si arribàvem a tenir només una mica de la pureza de l'aigua, també nosaltres tastaríem la joia desbordant de la nostra germana aigua i del seu impuls irresistible-. (*Tant de bo nosaltres sentíssim la nostàlgia d'aquell torrent d'aigua inabastable, que és l'aigua del nostre **baptisme***).

Una criatura nova

Això som pel baptisme. "Empeltats" en la vida de Déu pel Crist, vivificats i segellats per l'Esperit. El batejat és una "nova criatura", amb una "nova" vida. És "un altre Crist". És com Crist.. És Crist. I per això tot batejat participa de la dignitat i missió del Crist, **sacerdot, profeta i rei**. Anem-hi profunditzant. Avui vegem-nos "sacerdots com Crist". Més endavant parlarem del sacerdoti "ministerial" al servei del poble de Déu. Avui del sacerdoti "comú" de tots els fidels cristians.

Sacerdots, com Crist

Tot batejat. El baptisme ens ha consagrat a Déu, com Crist. I estem així capacitats per consagrar el món en què vivim i totes les nostres activitats.

Escoltem Sant Pere

"També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals acceptables a Déu per Jesucrist"... "Vosaltres sou un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu perquè proclameu la lloança d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable" (Cf. 1Pere, 2, 4-9).

Crist és l'únic sacerdot. I del seu sacerdoti en participem tots els batejats. Ell és el sacerdot de la Nova Aliança, segellada amb la seva pròpia sang. Per això, Jesús és

a la vegada sacerdot i víctima, que s'ofereix a si mateix sobre l'altar de la creu per glori­ficar el Pare. Crist és sacerdot: aquesta és la seva identitat i la seva funció com a Salvador del món. Identitat i funció, de les quals Crist ens fa partícips a tots els batejats; respectant sempre la nostra llibertat per donar-li resposta. A aquest nostre ésser sacerdotal, Joan Pau II li dóna un èmfasi de missió quan afirma: "Tot cristià, pel fet de ser batejat, té el seu lloc en l'església i en el món".

Llegim la carta als Hebreus

El centre de la Carta és Jesucrist, Fill de Déu, gran sacerdot i salvador eficaç pel seu sacrifici. *"Jesucrist realitza la seva missió salvífica com a gran sacerdot, vessant la pròpia sang i oferint al Pare el sacrifici perfecte i eficaç... Esdevé així el mitjancer i intercessor davant Déu a favor de la humanitat. Ell ens purifica del pecat, ens acosta definitivament a Déu i ens dóna així la plenitud... Amb el seu sacrifici ens capacita perquè nosaltres oferim a Déu el culte que es mereix, que és l'ofrena constant i generosa de la pròpia vida, amb una fe viscuda, amb una esperança ferma, i amb un amor eficaç i concret"* (Cf. cap. 7-10). El final de la carta ens exhorta a la fe, a la constància, a la santedat, que és el comportament autèntic en Jesucrist, ja que en ell oferim contínuament a Déu un sacrifici d'acció de gràcies, és a dir, el fruit d'uns llavis que lloen el seu nom. I ens estimula a fer el bé i compartir allò que tenim, ja que aquests són els sacrificis que agraden a Déu.

I el Concili Vaticà II

En la Constitució sobre l'Església, el Concili ens parla dels laics, de la seva importància i el seu rol en l'Església, amb aquestes suggestives paraules: *"Com que el sacerdot etern i suprem, Crist Jesús, també vol continuar el seu testimoniatge i el seu servei per mitjà dels laics, els vivifica amb el seu Esperit i els empeny constantment a tota obra bona i perfecta... els fa partícips del seu ofici de sacerdot destinat a practicar el culte espiritual per a glòria de Déu i salvació dels homes. Els laics, pel fet de ser consagrats a Crist i unguits amb l'Esperit Sant, són cridats i dotats de manera admirable perquè en ells es produeixin cada vegada més els fruits de l'Esperit. Ja que tots llurs actes, l'oració i les iniciatives apostòliques, la convivència conjugal i familiar, el treball de cada dia, l'esbarjo de l'ànima i del cos, si es realitzen en l'Esperit, i àdhuc les molèsties de la vida, si són suportades amb paciència, esdevenen sacrificis espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist, piadosament presentats al Pare amb l'ofrena del Cos del Senyor en la celebració de l'Eucaristia. D'aquesta manera, els laics també, actuant arreu com adoradors, consagren a Déu el mateix món"* (L.G. 34).

"Pregueu, germans i germanes, perquè, tot portant a l'altar els goigs i les penes de cada dia, ens unim al sacrifici d'acció de gràcies a Déu Pare Omnipotent."

(Invitació que fa a tothom el sacerdot abans del Prefaci de la Missa)